

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de jactura existimationis ac triumpho inimicorum Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

tantisper, & amicorum plurimos à se averti, omnia sufferendo cum silentio; quamvis facilè potuisset ea declinare: ut in simili discerent servi sui, causam suam Deo committere, ac tacendo id unicè curare, quomodo ipsum imitentur, eique similes effecti, de mundo per victoriam sui ipsorum triumphent. Atque hoc est, quod Sanctus Bernardus docet, nullum contemnere; sed contemnere, quòd contemnatur. Fit enim, ut qui contempserit alia omnia, delabatur in occultam æstimationem sui ipsius, cogitando se æstimari ob hoc ipsum; & sic omnia perdat.

EXERCITIUM

De Jactura existimationis ac triumpho inimicorum Christi.

I.

*Miracula
Christo in
despectum
cedunt.*

Quid est hoc, bone JESU, unice amice animæ meæ? quænam est hæc extrema abjectio, in quam devenis, ut velis amittere fidem apud amicos, ac tua miracula & virtutes in despectum tuum cedere, & inimicos in triumphum? Tu, ô gloria vera justorum! non poteris, nisi propter animas; totum, quod per omnem vitam tuam fecisti ac docuisti, fuit ardentis amoris, ad convertendas, & arctissimis nodis puri amoris adstringendas tibi animas: quomodo ergo periculo exponis fidem tuorum amicorum? quomodo permittis te ita contemni, ut erubescant, qui te audierunt, secuti sunt, & amaverunt? Erubescunt sanè, qui te defenderant, cum vident inimicos tuos prævalere, fugere discipulos, te publicè ita contemni, ita infirmum, ita subjectum potestati inimicorum; ut proinde dubitare incipiant de veritate eorum, quæ docuisti: & tu hæc omnia toleras, excidis existimatione, & periclitari finis illorum fidem & amorem: & hæc omnia propter me. O Deus, ac Dominus meus! quàm purè & sine proprio quæstu vis amari! non placet tibi fides, quæ pendet ab his, quæ videt: nec satisfacit anima, quæ te plus amat propter ea, quæ das, quàm propter id, quod es: & quia tui nondum noverant amare te abjectum, & cum signis infirmitatis, sicut amabant, quando laudabaris à mundo, & ipsis beneficia conferebas; vis potiùs in periculum

veni.

venire illorum fidem & amicitiam, ut sic humiliati & purificati, non sint amplius inter eos, qui tam vili amore te prosequantur, & integritatem fidei conservent inter omnia, quæ circa te vident. Ad hoc eis præparasti Spiritum sanctum, cum amore puro & fide perfectâ: & nobis tradidisti simul hanc altissimam doctrinam de amore, quem exigis, & quo solo contentus es: quia sicut ipse es purissimus, simplicissimus, & perfectissimus, ita non es contentus animæ puritate quacunque, sed vis liberam ab omnibus aliis rebus. Solus, ô Deus amoris! amari vis, solus possideri, solus absque admixtione alterius amoris animabus conjungi; non propter id, quod apparet in te, sed purè propter id quod es, mi supreme Domine, & origo bonorum omnium!

II. Quidquid non es tu, quantumlibet magnum, sanctum sit & excellens, vis esse foris, ut tu solus habeas locum in anima, quam tantopere diligis: ô quàm dives, quæ te sic amat! quando, Deus ac Dominus meus! ego te sic amabo? ô quàm longè absum, plenus quæstu & amore proprio! quia recedens à te, dispergo eum per creaturas, placetque mihi amari & cognosci ab illis. Puto me non vivere, si amicis meis vel minimum displiceam, & aliam opinionem de me habeant, quàm sperem: turbor, si non respondeant illi, quod me puto ab eis mereri: volo ut laudent actiones meas, & intentiones divinent, extollant. Atque per hoc, Deus ac Dominus meus! non exprimo minimam partem ejus, quod gero in animo, & quale mancipium sim meæ existimationis, reputationis & honoris. Outinam, Deus meus, non ultrà vivam secundùm desideria & corruptos appetitus meos! quos infinitâ tuâ misericordiâ sustines, & sola bonitas tua ex animo meo potest evellere: si quando quæram misericordiam tuam, ad hoc ipsum inducit me quæstus & amor proprius: si quem amicum habeam pium & virtute præstantem, magis humano affectu eum diligo, quàm spirituali, puro, & non usurario. O quando, Deus meus, medeberis huic animæ pauperi? & quàm rarus hic amor purus, qui te solo sit contentus, Domine! hic est super omnia sancta opera, super omnes amicos, & super omnes res terrenas ac cælestes, qui tam libenter dimittit omnia pro te.

Solus Deus
vult ani-
mas nostras
possidere,

Solus illas
purificat.

quàm tu dimittis omnia propter me. O Domine, quàm difficile est invenire spiritum tam purum & nitidum!

*Omni no-
stra obse-
quo dignif-
simus,*

III. Quid magni est, si totum hoc faciam pro tui amore, si tu amore mei tantum fecisti pro me? si, ó bone Jesu! ego fuisset Deus tuus, quid amplius facere potuisses amore mei, quàm ut posthaberes honorem, amicos, existimationem, reputationem, & bonum nomen, & amitteres omnia: sicut fecisti pro me misero peccatore, ad demonstrandum erga me purum amorem, & quàm purè à me amari desideres? Et ego, vilissimus terræ vermiculus, pro magno reputo, si recedam à rebus tam vilibus, qualia sunt omnia, quæ me separant à te, & impediunt hoc terreum cor meum, ut non se erigat ad puritatem tui amoris. O qui nunquam in anima sua locum dedisset alteri rei, quàm tui amor! quid habes in me, quòd sic me solum velis, ó amor divine? solum, & sine usura vis amorem cordis mei: & ego si te sic amem, Deus meus, quid inveniam in te? ó amor! divine amor! ó qui solum occuparetur in te, neque à te unquam recederet, nec aliud haberet, quod agat! ó quàm beatus esset, quàm contentus, quàm totus mutatus in te! quando cessabit, ó Deus meus! pondus carnis istius, quæ gravat me semper, ac retrahit à te? tu, Domine, me sublevas; illa deprimit: tu inflammas; illa refrigerat: tu emundas; illa contaminat: tu ditissimus, pulcherrimus, purissimus, amor æterne convertens animas, imples me teipso; illa replet vilissimis quisquiliis, quibus se jungor à te. O si tandem consumerentur facies hujus hominis veteris ac terreni, ut habeam te pro unico purissimo & perfectissimo bono meo!

*Ob quem
omnia in
modo con-
temnenda,*

IV. Jesu mi, amor animæ meæ! nunc & in perpetuum renuntio tui amore omnibus creaturis, renuntio cognatis, amicis, oblectationibus, libertati, famæ, opinioni, & quidquid potest occupare cor meum: & quod huic meæ voluntati deest, ut perfecta sit, supple tu, misericors Domine! Munda, puritas divina, meam animam, quam pro habitatione tua fecisti: purifica ejus amorem, ut solum te amet ac desideret. Si vis, Deus meus, ut, quia tu es unicus & purus amor meus, ego sim sine amore, favore, auxilio, existimatione apud amicos, etiam bonos & fan-

sanctos, & apud omnes creaturas, acquiesco, unicum verum bonum meum, & sponse animæ meæ! Desint mihi omnia, tu non desis; omnes me deserant, non deseras tu: velit mihi bene, qui volet, ego propter te solum vivam, & moriar. O si veniret benedicta hæc hora! ô si cerneretur in me ista puritas! Veni, bone Jesu! veni, in hanc animam, & effice in ea, quod me tanto labore docuisti: quia scis, me non vivere in te, nisi tu vivas in me: & eum faero tam purus, ut possis vivere in me tu, qui es amor meus & gloria mea, deserant me omnes: quia tu sufficis mihi. O si non differretur hæc hora beata

V. Confitebor contra me, Deus meus, tuæ divinæ misericordiæ magnam infirmitatem & miseriam meam; ut me sanes, ac des mihi, quod exigo à me. Tu, Domine, mandasti mihi, ut quando perfectissimè fecero, quod mihi mandatum est, dicam me nihilominus servum inutilem; quia quod benefeci, tuum non meum est. Nunc autem, sponse veritatis æternæ, me doces in teipso, quàm purum & intactum esse me oporteat à meis bonis operibus; ut, si alii judicent illa esse mala, & mea veritate ac virtute me impugnent, ac persequantur, non ut sanctum (quod esset suave) sed ut improbum, nequam, hypocritam, & impostorem, ego non turber, sed æquo animo tolerem, ac studio tui imitandi, amandi, ac fruendi te solo, sinam tractari me ab omnibus, sicut ipsi voluerint. Cùm hoc video, desidero: cùm inspiras mihi, propono: cùm in teipso id ostendis, vellem tibi conformari; sed cùm venit ad rem, ô quàm diversum me invenio! confiteor tibi meam miseriam, quòd infirmitas mea isti cruci ferendæ non sit. Hic cado, hic hæreo, hic cernitur fides & patientia, magis hic egeo assistentiâ tuâ, quàm in ulla re alia. Tu, Domine, non potes dici servus inutilis: quia tu solus es, qui dedisti omnibus, quod est utile ad vitam æternam. Tua doctrina ardens penetrat animas; & hæc omnia facis tuâ virtute, non alienâ: & nihilominus voluisti verba & opera tua, quasi mala & fallacia, tibi verti in probra, & inimicis in triumphum, ut justificentur ipsi, tu condemneris: ipsi laudem reportent, tu vituperium: ipsi habeantur pro sapientibus, tu pro stulto & nequam. O summa ve-

ritas,

Novit & m feretur infirmitatibus nostris.

Sine cuius assistentiâ nihil possumus.

ritas, o vera vita mea! quam hæc sunt gravia meæ carni! & nihilominus vis, ut sic te cognoscant, sic desiderent, sic imitentur, qui te amant; & vis ut te sic humiliatum habeant pro tam pulchro & glorioso, quam es in gloria. Vis ut te amem, te desiderem, tibi me subjiciam, sive glorioso, sive humiliato, sive cum cruce, sive cum favore & gratiis.

*Herennius,
qua Christi
sus ama-
vit.*

VI. Fateor, Deus meus, convenire, ut hoc faciam; sed fateor quoque meam miseriam non eoque pervenire: terretur enim, quando videt se constitutam in tali occasione. Conforta me, Domine; subleva cor meum à terra, ut sine obstaculo possis in eo facere, quod volueris. Recordare, quod memoria rerum istarum in horto expresserit tibi sudorem sanguineum, quando permittebas humanitatem tuam sanctissimam sentire, quæ erant futura: & ego, nauci, vilis, ac terrenus peccator quid agam? clamo, & clamabo coram te: agnoscam te Deum meum, qui solus in me facere potes, quod ego non possum. Tu mandas, ut cum omnia fecero, me dicam servum inutilem, quia tu es, qui omnia bona facis in nobis, ut ea sic conservemus; ego diu ante me agnosco servum, valde inutilem, & miserabilem, ac debiliorem omnibus; ideo me conjicio in divina brachia, & pedibus tuis advolutus, per bonitatem tuam te oro, ut facere digneris in me mirabilia tua. Non peto, ut ab his afflictionibus me liberet; sed hoc peto, ut mihi des tantum amorem patiendi pro te, ut in hac vita majorem consolationem non habeam, quam videre me semper in doloribus eo modo, quo tu voles; nec desinas me castigare, & ego in hoc vivam & moriar, contentus tui amore & imitatione.

*Amanti
maximum
solatium
affert do-
us.*

*Omnes sine
discrimine
amandi.*

VII. Licet habear ac despiciar ut malus, te recognosco, te veneror Deum ac Dominum meum, & pro tali cupio in hac vita tractari à te. Triumphent sanè de me inimici mei, dum faciam ego quod debeo, neque cogitem aliis me esse meliorem; neque putem, Deus meus, me persecutionem pati, ut justum, sed pati multò minùs, quam promerear. Et concede mihi, Domine, ut amem inimicos meos, ac si essent veri amici, & ministri tuæ divinæ providentiæ ac voluntatis. Monstra mihi Domine, mirabi-

rabilia tua, faciendo me dignum & ita subjectum amoris tuo, sicut tu vis, Deus animæ meæ. Fac, ut in isto corde non sit discrimen, quis me vexet, bonus an malus; nec ego putem fieri mihi vim ac injuriam: sed unica ratio excusatio, consolatio mea sit, imitari te, & similem tui fieri. Aperi, Domine mi, thesauros tuos, & fac in hac paupere creatura divina opera tua. Aufer à me, quidquid possum sentire, & tibi me uni: & te solum, Deus meus, & JESUS animæ meæ, amor meus! possideam semper.

O sanctissima DEI Mater, Refugium Infirmorum, Dux errantium! adjuva me, Domina, & impetra mihi à Domino istum thesaurum. Tu Regina Angelorum, scis meam animam non alia de causa creatam, quam ut semper amore perfecto sit unita Domino, & extra eum illi bene non esse. Impetra ab illo mihi lumen & gratiam solum ipsum quærendi, desiderandi, sequendi toto corde; nec aliud quidquam curandi, quam quod ad eum ducat, vel abducat. O sancti gloriosi ac beati spiritus, juvate hunc miserum exulem, infirmiore ex propria culpa, quam ex natura; elevate cor meum ad illum, quo vos estis tam pleni & beati, ut ipso contentus nihil aliud amem; nulla re turber, nisi quæ ab ipso me separet. Amen.

Æ R V M N A X X X V I I .
Permutatio Christi cum Barabba.

I.

Non potuit contemptus Domini intra longum
tempus fieri major, quam sit factus intra sex horas, *Accusatur*
ut pluris fieret homicida seditiosus, quam sua divina *Christus*
Majestas, & judicaretur pro merito poenam eandem, *coram Pi-*
quam Reipublicæ perniciosissimus quisque. Atque ut in medio *lato.*
talium puniretur, allaboravit malitia inimicorum ejus omnibus
modis: cumque id non procederet viâ juris; per vicaciâ, clamore,
tumultu ac seditione conati sunt obtinere. Cum enim in Pa-
schatis festo sollemnissimo Christum summo manè adduxissent ad
Pilatum, isque interrogasset, quam accusationem afferrent ad-
versus eum, illi, quasi vitio verterent sibi, præcipuis Gentis Judai-
cæ non haberi tantum fidei, ut sine ulteriore examine reum à se
adductum

Ggg

adductum